

Bones notícies des de Villa Luz

XAVI CASTILLON

Després d'experimentar amb el castellà i l'anglès en el primer i el segon disc, respectivament, el bisbalenc Jaume Pla, Mazoni per a l'art, va descobrir el seu gran potencial ben a prop, en la seva pròpia llengua, el català, i es va convertir a partir de l'àlbum *Esgarrapada* (2006) en un dels creadors més personals i amb un bagatge musical més ampli de l'actual escena musical catalana, rica com mai en qualitat, varietat i creadors de vàlua inqüestionable com el mateix Mazoni. A més, Pla és un músic amb dedicació absoluta a la seva missió. Els últims sis anys ha publicat quatre discos d'estudi i un directe gravat durant una intensa gira de 31 concerts en 31 dies: un ritme de publicació que també ha estat possible gràcies a la bona predisposició del seu segell discogràfic, Bankrobber, que té en Mazoni una de les seves propostes més sòlides.

Ara, dos anys després de l'unànimement lloat *Eufòria 5 - Esperança 0*, Mazoni torna amb *Fins que la mort ens separi*, un disc on conviuen grans cançons pop de tall més o menys clàssic (*La galàxia interior*, *Per primer cop*) amb exercicis de llibertat creativa sense fronteres estilístiques (l'electritzant *El cromosoma kamikaze*) i peces que donen la volta als esquemes clàssics del rock, com ara la final i brillant *Això nostre s'ha acabat (fos el que fos)*, amb el cor de gospel Kèrigma accentuant la dimensió dramàtica del trencament inevitable. També cançons com *L'home número 12* mostren la maduresa com a narrador d'aquest altre Pla empordanès, i la bella minisuite en dues parts *Fins que la mort ens separi*, amb les seves veus gairebé celestials que podrien rebre la benedicció del gran Brian Wilson (Beach Boys), acaben de donar cohesió interna a una obra atemporal, que es podria haver gravat ara fa quaranta anys si no fos perquè

el seu autor encara no havia nascut en aquell moment.

Precisament fa més o menys quaranta anys, el recentment desaparegut Captain Beefheart va gravar part del seu magistral *Trout Mask Replica* en una casa solitària de la vall californiana de San Fernando, on va tancar literalment els seus músics per portar a terme unes intensives i delirants sessions de gravació. Ho explico perquè, sense arribar a l'extrem de tancar-hi ningú, a part d'ell mateix, Mazoni ha enregistrat *Fins que la mort ens separi* a Villa Luz, una casa de Corçà, situada molt a prop de la Bisbal d'Empordà. Probablement Villa Luz li ha proporcionat un cert aïllament, i això és imprescindible per a un músic com Jaume Pla, que, sense ser impermeable al que sona actualment al seu voltant, té el seu propi univers musical ben configurat en el disc dur del seu cervell i només necessita pau i tranquil·litat

MAZONI

Fins que la mort ens separi

Bankrobber, 2011.

CD

per poder anar traient a l'exterior noves mostres d'una creativitat que, de moment, sembla no tenir límits i està lluny d'exhaurir-se.

GEMMA DOMÈNECH I ROSA MARIA GIL

La Pia Almoina

Diputació de Girona.
Quaderns de la Revista de Girona.
Girona, 2011. 296 pàgines.

La institució va assegurar als pobres de Girona una ració diària de pa durant 500 anys. Després, l'edifici ha tingut molts usos: escola de belles arts durant la República, col·legi de monges i, actualment, seu del Col·legi d'Arquitectes.

TOM HAGAN

Carlitos Ferrocarril

Flora i Fauna Estudi.
Girona, 2011.

CD

Un rodamón de la música gironina que continua en la via de les bones melodies que enganxen a la primera. Cançons senzilles, amb producció retro i influències que van del blues al rock melòdic dels 60.